

Bob
Evers

PETER DE ZWAAN

DE STRIPMAN VAN SLUBICE

De Stripman van Slubice
door ~~PETER DE ZWAAN~~
Omslag Bert Zeijlstra
Uitgeverij De Eekhoorn

© Copyright 1995 Uitgeverij De Eekhoorn BV, Zeewolde Druk: Rotatie Boekendruk B.V.

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Zwaan, Peter de

De Stripman van Slubice/Peter de Zwaan Zeewolde: De Eekhoorn - (Bob Eversserie ; B 42) ISBN 90
6056 552 5

UDC 82-92 NUGI 220

Trefw.: jeugdboeken ; verhalen.

Afrekening met miljonair Metzger

Bob Evers lag in wankel evenwicht op zijn linkerzij op een bed dat bestond uit een kofferbank waartegen aan weerszijden een stoel was geschoven. De kofferbank was een hardhouten geval dat iets lager was dan de stoelen. Het hoogteverschil was opgevuld met een paar dekens en vier handdoeken uit de kleine badkamer, die grensde aan de tweepersoonskamer die Jan Prins had gehuurd in pension Klara aan de Wielandstrasse in Berlijn. Omstreeks acht uur in de avond was Bob op het geïmproviseerde bed neergeploft en hij was als een blok in slaap gevallen. 'S Nachts had hij zich enkele malen omgedraaid en daarbij was hij een paar keer gevaarlijk dicht bij de rand gekomen. Als door een wonder had hij zich steeds net op tijd teruggerold en hij had kans gezien om op het bultige bed ruim twaalf uur bewusteloos door te brengen.

Toen hij echter ontwaakte was het afgelopen met zijn gevoel voor gevaar. In de paar seconden waarin hij tussen slapen en waken verkeerde, zag hij droomflarden vol brandende auto's en gillend bioscooppubliek, en toen hij een beweging maakte om een grote man die hem bij zijn middel wilde grijpen van zich af te schudden, rolde hij van het bed en sloeg tegen de vloer. Hij werd er wakker van dat wel, maar het duurde nog zeker vijf volle seconden voor hij wist waar hij zich bevond. Het was niet of de droom nog nawerkte. Hij zag twee grote broers voor zich en een veel kleinere man die met een revolver zwaaide. 'Help,' zei Bob en hij werd prompt klaarwakker van zijn eigen stem. Hij duwde een deken die half over hem heen was gevallen van zich af en opende zijn ogen.

Op minder dan anderhalve meter afstand zag hij een van de helderblauwe kijkers van Arie Roos naar hem staren. 'Ga weg,' kreunde hij, terwijl hij zijn ogen stijf dicht deed. Arie grinnikte. 'Help? Ben je bang voor een deken of heb je strijd geleverd met de kofferbank?'

'Ik droomde van een prinses op een wit paard: maar toen ik met haar mocht trouwen kreeg ze rood haar, sproeten en bolle wangen. Vind je het dan gek dat ik van mijn bed viel?' Arie lachte zacht. 'Allerminst,' zei hij plechtig. 'Soms schrik ik van mezelf, vooral 's morgens. Ik ben blij dat je eindelijk wakker bent.'

'Hoe laat is het?'

'Dik na achten. We hebben de klok rond geslapen.'

'Het werd tijd ook,' knorde Bob. Hij ging zitten en rekte zich uit. 'Hoe is het met Jan?'

Arie hield een vinger tegen zijn lippen. 'Luister maar.' Boven het stadsrumoer uit hoorden ze een zingend geluid. Helemaal regelmatig was het niet. Het was net alsof er het gepruttel tussendoor klonk van een pot die was gevuld met water dat na elke tien seconden aan de kook raakte.

'Hij lijkt een boktor die zich door hardhout knaagt.'

'Maar dan wel een tor die zes keer per minuut bellen blaast van vreugde. Zo gaat het al een half uur. lig al een machtige tijd wakker, joh, maar ik wilde geen nodeloos geluid maken.' Bob smoorde een gaap door een hand tegen zijn mond te drukken. 'Edel van je, maar ik moet nu toch echt even naar het toilet. Heb je eten in de buurt?'

Arie greep naast zich en even later sjokte Bob naar de badkamer met een blikje limonade in de ene hand en een homp kaas in de andere. Hij vroeg niet eens waar Arie de kaas vandaan had. Dat soort vragen had geen zin, wist hij uit ervaring. Dikke Arie had al jaren de gewoonte om eten te verstoppen op alle gebruikelijke en ongebruikelijke plaatsen. Net als een eekhoorn. Het verschil was dat een eekhoorn het meeste voedsel niet terug kan vinden en dat Arie er een feilloos geheugen voor had. Arie had de twee stoelen naast de kofferbank een kwartslag gedraaid en toen Bob uit de badkamer kwam, zag hij een dozijn koeken en een handvol repen chocola op de bank uitgesteld. Hij pakte een reep en plofte op een stoel.

'Moeten we niet ontbijten?'

‘Allicht.’

‘Waarom eten we dan chocola?’

‘Omdat ‘t lekker is. Als Jan wakker is, dan zet hij ons aan gezond bruinbrood en die akelige kuipjes jam die ze hier bij het eten verstrekken. Eet nou maar dingen die je lekker vindt, zolang het nog kan.’

Bob keek scheef naar Jan en zette zijn tanden in een gevulde koek. ‘Wat was ik moe, gisteravond.’

‘Monsterlijk moe,’ gaf Arie toe. ‘Het gebeurt niet vaak dat we een half etmaal onder zeil liggen.’

Bob keek de kamer rond en luisterde naar geluiden op de gang. ‘Zou iemand naar ons op zoek zijn?’

‘Hoe bedoel je?’

Bob keek zijn dikke vriend verbaasd aan. ‘Ben jij nog een beetje sloom van het slapen misschien? W Denk je van miljonair Metzger? Die man is nog steeds zijn Saab kwijt. En wat denk je van de broertje Ebens. Die twee zullen langzamerhand wel zeven soorten nattigheid voelen. Hun gescharrel met motorblokken loopt de laatste dagen niet helemaal soepel meer, lijkt me zo.’

Arie keek peinzend voor zich uit. ‘Raar avontuur,’ zei hij langzaam. ‘Ik kan me niet herinneren dat w ooit bij gebeurtenissen betrokken zijn geweest die zo vreemd verliepen. Eigenlijk is het niet eens een avontuur, het is meer een aaneenschakeling van verrassende en dwaze toevalligheden.’ Bob knikte langzaam. ‘Ik zie waar je heen wilt, dikke. Meestal moeten we een duidelijk omschreven probleem oplossen of zit iemand ons achter de vodden die redenen heeft om een mooie, gave haat te koesteren, maar in dit geval lopen we maar wat te darren zonder dat we er een idee van hebben waar we heen willen.’

‘En dat is al twee dagen zo. Eergisteren werd de Saab 96L gestolen die we van Londen naar Berlijn moesten brengen. Diefstal is vervelend, maar zoiets kan gebeuren. Avontuur kun je dat niet noemen.’

Bob nam het over. ‘We gaan zoeken en ontdekken een joekel van een kuil, waarin twee grote Duitse mannen auto’s dumpen die zijn ontdaan van hun motorblok en versnellingsbak. Zoiets is gek, zoiets is ongetwijfeld interessant voor de politie, maar een lekker avontuur is er niet in te zien.’ ‘Maar dan gebeurt er van alles en nog wat en voor we het beseffen hebben we te maken met een handvol mysteries. Soms snap ik zelf niet hoe we het allemaal klaarspelen, maar voor we het weten zitten we elke keer tot onze nek in situaties die een gewoon mens niet bij elkaar gedroomd krijgt. En dat zonder dat we er echt iets voor doen.’

‘Het waait ons aan,’ stelde Bob vast. ‘Het waait ons aan, net zoals een griepvirus een half volk aanwaait en lam legt. Ga maar na.’ Hij stak een hand op en telde af op zijn vingers. ‘We blijven in di kuil en krijgen een beetje ruzie met twee Duitsers. Zoiets kan gebeuren. Zoiets kan iederéén gebeuren. Ik zie kans er vandoor te gaan en jij wordt gepakt. Jij mag uitrusten in een soort overvalwagen die temidden van honderden andere auto’s staat en ik lig uren lang tussen de muggen te loeren op een kans om je te bevrijden... Hoei, nu ik aan muggen denk, beginnen er zes bulten tegelijk te jeuken.’ Hij krabde uitgebreid zijn armen en kuiten en ging verder.

‘Jan raakt verzeild in een garage waaruit hij zich alleen kan bevrijden door het plafond in elkaar te drukken. Hij wordt uitgenodigd op een soortement boerenbruiloft en ontdekt zowaar wie de Saab heeft gestolen. Hij neemt de dief in de tang, haalt de Saab terug en redt vlak daarna mij uit de handen van een stel opgewonden, halfdronken knapen, die mij nog boeiender vinden dan achttienhonderd autowrakken die als vliegende brandende bommen de zandkuil doorzeilen.’

Arie knikte. ‘Zoiets is gek - opvallend, zo je wilt - en ook heus wel opwindend; maar is het avontúúr?’

Bob schudde het hoofd. ‘Nee man, dat is ‘t ‘m juist. We lopen gewoon onze neus achterna, dat is alle. Jij ziet kans je uit de handen te kletsen van een chauffeur die je gebonden meeneemt in een grote Scania-vrachtauto. Je raakt verzeild in Frankfurt aan de Oder, vlak bij de Poolse grens, en je ontdekt dat een zekere Karl Schuster, chef van de werkplaats van het bedrijf Siegler Internationale Transporten, iets te maken heeft met de diefstal van dure auto’s waaruit de motorblokken worden gehaald. Ik ontdek dat de twee grote Duitsers broers van elkaar zijn en dat ze

Ebens heten. Jan krijgt ruzie met de miljonair Metzger, die eigenaar is van de Saab en die ineens zijn auto niet terug wil hebben. De miljonair krijgt daar later spijt van en hij neemt figuren in de arm die Jan en de Saab op moeten sporen. De broers Ebens raken ook opgewonden en door allerlei grote en kleine toevalletjes belanden alle partijen in een biertuin en in een bioscoop die wordt verbouwd. Een van de helpers van Metzger krijgt het op zijn zenuwen en begint te schieten. De bezoekers van de bioscoop raken in paniek en binnen de kortste keren is het een chaos die alleen met een complete politiemacht in de hand is te houden. De broers worden gearresteerd en de helpers van Metzger ook. Hij wachtte even en keek Arie met een vragend gezicht aan. ‘Ik vergis me niet, hè? Al onze achtervolgers zijn toch zeker gearresteerd?’ Bob ging door toen Arie knikte. ‘Ik was duf, gisteren, maar volgens mij werden ze allemaal afgevoerd naar een politiebureau. Wij gingen naar dit pension en sliepen binnen een half uur.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Is dat avontuur?’

‘Rommeltje,’ zei een stem achter hem. ‘Het is een rommeltje, en niet zo’n beetje ook. We klunzen maar wat aan. Het wordt tijd dat we een mooi doel bedenken, want anders blijven we dagen en dagen raggen en rennen zonder dat we weten waarom.’ Bob draaide zich om. ‘Ha, die Jan. Eindelijk wakker?’ Jan haalde zijn neus op en zwaaide zijn voeten over de rand van het bed. ‘Al een kwartier, maar jullie dialoog was zo boeiend.’ Hij stond op en kreunde. ‘Ik geloof dat ik een gevoelig achterste heb. Dat moet gekomen zijn van het gefiets gisteren. Hebben jullie al ontbijt besteld?’

‘Chocola,’ zei Arie, en hij gooide een reep op.

Jan gaf een knor. ‘Als ik het niet dacht. Waarom een gezond ontbijt nuttigen dat al betaald is als het ook duur en ongezond kan? Arie, zoek de pensionhoudster op en zeg dat we over tien minuten in de eetzaal zijn. Ik ga me wassen.’

Arie trok een gezicht naar Bob en maakte een kleine buiging. ‘Ja pa,’ zei hij en hij greep naar zijn shirt dat in een

hoek op de grond lag. ‘Mag ik me eerst aankleden of moet het blootsvoets en in mijn onderbroek?’

‘Grr,’ zei Jan, en hij verdween in de badkamer.

‘Het is een rommeltje,’ herhaalde Jan toen ze aan het ontbijt zaten in een kleine kamer die vol ronde tafels en rechte, houten stoelen stond. ‘En als we verstandig zijn, dan gaan we als de bliksem terug naar huis. We nemen de Saab mee en we houden die auto tot Metzger keurig het geld heeft overgemaakt dat hij ons schuldig is.’

Bob keek hem aan en knipoogde naar Arie. ‘Plus alle onkosten zeker.’

‘Precies,’ zei Jan. ‘Plus alle onkosten en dat zijn er heel wat. Arie heeft in Potsdam een Trabant gehuurd, jij hebt gisteren een Golf opgedoken, ik heb betaald voor een fiets.’

‘En een hoed. Vergeet je hoed niet.’

‘Ik vergeet nooit iets als het om onkosten gaat. En een hoed. En pleisters, en eten, en dit pension. Metzger zal nog opkijken.’ Arie knikte tevreden. Hij slikte een stuk van het grauwe karton door dat ze in Duitsland brood noemen en wees met zijn vork naar Jan. ‘Dat zouden we allemaal moeten regelen en dan zouden we terug moeten gaan naar huis. Maar dat doen we niet.’ ‘O nee? Doen we dat niet?’ ‘Dat doen we niet, Janneman, en dat weet je. Ik ben het met je eens dat de toestand waarin we ons hebben gestort eerder een rommeltje is dan een avontuur, maar we gaan wel door. We zijn gewoon veel te nieuwsgierig.’

‘Naar wat dan wel?’

‘Naar de broers Ebens. En naar Karl Schuster. En vooral naar de motorblokken. Waar blijven die dingen? Waar komen de dure Mercedesen en BMW’s vandaan? Wie steelt ze en waar worden ze gestolen? Is het een klein groepje dat zich met het versjacheren van auto’s bezighoudt of is het een goed georganiseerde bende? Ik wil dat weten, en dat wil jij ook, jongetje Prins.’

Jan hief beide handen, maar Bob gaf hem een duw. ‘Ga nou niet eigenwijs zitten doen, jij, want doorgaan doe je toch. De grote vraag is alleen: wat doen we met Metzger?’ Jan staarde een ogenblik

nijdig om zich heen, zag toen dat drie Duitsers die in een hoek op hun ontbijt zaten te wachten, verbaasd naar hem keken, en sloot zijn kaken met een klap. Hij maakte een beweging of hij een kadetje met zijn vingers open wilde scheuren, maar beheerste zich en zette de punt van zijn mes in het brood. 'Metzger,' zei hij.

'Precies,' beaamde Bob. 'Metzger, de man die jij in minder dan geen tijd woedend hebt weten te krijgen. Metzger is een probleem.'

'Waarom?'

'Omdat, beste Jan, omdat Metzger niets te maken heeft met de broers Ebens en met de motorblokken. Hij loopt in de weg en dat moeten we niet hebben. Als wij ons concentreren op Wolfgang en Reinhard Ebens en op Karl Schuster die in Frankfurt woont, dan kunnen we niet hebben dat een miljonair ons voor de voeten loopt alleen omdat-ie een geschil van een paar honderd mark met ons heeft.'

Jan begon te sputteren. 'Het is meer dan een paar honderd, hoor. Heus wel. Eerder duizend, langzamerhand, we hebben kosten gemaakt en...'

'En die gaat hij betalen,' vulde Bob aan. 'Hij weet het nog niet, maar hij betaalt. Hij wil zijn Saab; misschien niet vandaag, maar wel morgen of overmorgen. Hij heeft dat ding uitgezocht en daarvoor is hij speciaal naar Londen gevlogen. Gisteren was hij nijdig, maar hij koelt vanzelf een keer af en dan wil hij zijn Saab. Hij is zakenman en geen zakenman is zo stom om een tamelijk zeldzame auto te laten schieten omdat hij het vertikt een handvol merken te betalen.'

'Hoe krijgen we hem zover dat hij dat een beetje snel inziet?' vroeg Jan. 'Liefst vandaag nog. Ik wil eerst geld hebben voor ik Metzger vergeet.'

Bob knikte naar Arie. 'Arie, eet je mond leeg en bedenk wat.' Arie keek hem een paar seconden verontwaardigd aan en grinnikte toen zacht.

'Simpel,' zei hij.

Bob knikte weer. 'Allicht. Alles is simpel als het bedacht is. Vertel op, dikke, het is te vroeg voor spanning.'

'We bellen gewoon op en laten hem kiezen. We zeggen dat de Saab bij een sloper staat. Of hij betaalt of we laten de auto tot de moeren en bouten uit elkaar nemen. Wedden dat Metzger rillingen krijgt van het idee alleen al?'

Bob schoot in de lach. 'Hoeveel wil je hem laten betalen?' Arie keek naar Jan. 'Hoe groot zijn de onkosten?'

'Alles? Autohuur, jouw maaltijden, smartegeld voor ontstaan leed door muggebulten, zadelpijn en verstuurde pinken?' 'Alles. En wees nu een keer niet krenterig. Tel met ruime hand. Hoe groot schat je de financiële schade?'

Jan vertrok zijn gezicht of hij gebukt ging onder grote smarten. Hij hield ervan om met papier en een stomp potlood urenlang gezellig te zitten piekeren over elke cent die terecht of onterecht was uitgegeven, en het idee dat hij een stuiver vergat bezorgde hem huiveringen. Nu hij voor de vuist weg een bedrag moest noemen zonder dat hij de kans had elke gebeurtenis zeventien keer door te nemen, kreeg hij het gevoel dat het leed per karrevracht over hem uit werd gestort.

'Nou, eh, we krijgen nog geld voor het afleveren van de Saab. Ik heb een pension gehoord.'

'En wat voor een. Kleinere kamers waren er niet,' spotte Bob. 'We hebben gegeten. Arie heeft handenvol geld aan een Duitser geschonken toen hij moest tanken.' Arie gaf een grauw. 'Neuzel nou niet zo. Metzger is miljonair. Denk je dat hij zal bezwijken als je hem een kwartje te veel laat betalen. Denk groot, jongen. Zie het ruim. Duizend mark, tweeduizend. Vijf?' Het duurde meer dan tien minuten voor Jan ervan overtuigd was dat drieduizend mark een acceptabel bedrag was, waar hij niet aan tekort kwam en waarvan ze die dag nog ruimschoots zouden kunnen eten ook. Vijf minuten later was hij ervan overtuigd dat het bedrag alle kosten dekte en voor hij had afgegeten was hij zo enthousiast over het idee dat hij

Metzger een financieel pootje zou kunnen uitdraaien, dat hij per se zelf wilde bellen. Er was geen telefoon in de eetzaal en evenmin in hun kamer, maar er was er wel een in de hoek van de ontvangstruimte. De cel was precies groot genoeg voor twee personen. Bob bleef buiten en Arie wurmde zich voor de helft naar binnen om mee te luisteren. Helemaal naar binnen kon hij niet. De aanduiding 'voor twee personen' was niet afgestemd op menselijke wezens met de omvang van een middelgrote potvis.

Het duurde even voor Jan Metzger aan de lijn had, maar de stem van de miljonair klonk aanzienlijk helderder dan een dag tevoren, toen de man een overweldigende kater had. Ze was krachtiger ook en bovenal veel zakelijker.

'Met Prins,' zei Jan. 'U herkent mijn stem?'

'Ja,' zei Metzger en hij klonk volkomen neutraal.

'U gaf mij een Saab en daarna stuurde u mensen achter me aan.' 'O ja?'

'Een van hen had een pistool. Een Makarov om precies te zijn. We namen hem het wapen af.'

'We?'

'Mijn vriendje Arie Roos en ik,' zei Jan. Hij bedacht op tijd dat Metzger officieel niet van het bestaan van Bob op de hoogte was en hij wilde dat zo lang mogelijk zo houden. Hij kreeg plezier in het gesprek. De antwoorden van Metzger waren kort en zakelijk, maar hij had het idee dat dat niet lang zou blijven. 'Wat wil je nu eigenlijk?'

'Ik wil dat u ophoudt met mensen achter me aan te sturen,' antwoordde Jan en hij grijnsde naar een kalender waarop een dame naar hem stond te glimlachen. 'Het heeft geen zin om klungels te huren, want we zijn ze toch te slim af. Gisteravond zag ik er twee afgevoerd worden door de politie.'

'Juist ja,' klonk het droog. 'Waar ben je nu?'

De vraag verraste Jan volkomen. 'Waar ik ben?'

'Ook in het politiebureau misschien?'

Jan grinnikte. 'Dat niet. Dat beslist niet. Wij lopen niet schietend door Berlijn. Wij rijden alleen maar naar slopers die belangstelling hebben voor een Saab.'

'Slo...'

Jan hoorde dat de stem van Metzger stokte en hij genoot. 'Er staat op dit ogenblik een tomatrode Saab 96L bij een sloper. De Saab staat tussen een paar duizend andere auto's en hij blijft daar een week staan. Is er over een week geen bedrag gestort op het banknummer dat ik u zal geven, dan wordt diezelfde Saab gedemonteerd en worden de onderdelen per stuk verkocht aan liefhebbers.'

'Ach so,' zei Metzger langzaam. 'En hoeveel levert je dat op?' 'Vijfendertighonderd mark. Precies evenveel als onze onkosten.' Arie luisterde mee en zijn buik borrelde van de binnenpret toen hij Jan brutaalweg vijfhonderd mark meer hoorde vragen dan ze hadden afgesproken. Die Jan, dacht hij, hij begint het te leren. Zo zet je met de losse pols een miljonair klem.

Miljonair Metzger voelde ook dat hij knel zat en hij reageerde ongeremd. Hij haalde adem en gaf een brul die Jan een doof oor bezorgde. Jan trok met een ruk de hoorn van zijn hoofd en bleef met grote ogen staan luisteren naar de verontwaardigde woorden van Metzger.

'Vijfendertig? Vijfendertighonderd voor een pracht van een Saab die bijna nergens te krijgen is? Wat denk je dat die auto waard is, jij vlegel.'

Jan wachtte tot er een pauze ontstond in de woordenstroom. 'Vijfendertighonderd,' zei hij. 'We hoeven niet op het ding te verdienen. We willen er niet eens op verdienen. We willen alleen het geld terug dat we hebben uitgegeven om in Berlijn te komen en om hier uit handen te blijven van de grijpgrage mannetjes die u hebt ingehuurd.'

Metzger bedaarde alsof er een knop was omgedraaid. 'Je hebt in 24 uur wel verbazend veel uitgegeven, lijkt me. Weet je zeker dat je maar één vriendje bij je hebt?'

Jan grinnikte. 'Ik heb een heel dik vriendje bij me. Als hij eet dan loopt de rekening flink op, hoor; en

hij eet veel als hij achterna wordt gezeten. Dat schijnt van de zenuwen te komen.’ ‘Juist,’ zei Metzger. ‘En de jongen die in een Golf reed, was zeker een toevallige voorbijganger?’

Arie hield zijn adem in. Doorpakken, dacht hij, nu niet gaan aarzelen.

Maar Jan was kolossaal op stoot. Dat was hij altijd als hij precies wist wat hij doen moest.

‘Dat is ook een vriendje,’ zei hij droog. ‘We hebben er nog veel meer. Het is net een nest. Een van ons is met de Saab bij de sloper waar ik het net over had.’

‘Zeg dan maar gauw dat hij ermee terugkomt. Bij mij kan hij de Saab ruilen voor de Golf.’

‘Poeh,’ spote Jan. ‘Puh. De Golf is een huurauto. Wat mij betreft mag u hem houden tot-ie van

ouderdom uiteen valt. Ik zal de garage bellen en zeggen dat ze u de rekening sturen. Hoe lijkt u dat?’

Daar was Metzger geruime tijd stil van en al ver voor de miljonair opnieuw sprak, wist Jan dat hij had gewonnen. ‘Dus jij houdt de Saab een week vast?’

‘Precies een week, geen dag langer. Zeven dagen gebeurt er niets, daarna wordt de auto gesloopt.’

‘En als ik ‘m opspoor?’

‘Lukt niet,’ zei Jan. ‘Lukt nooit. Bovendien gaat dat veel meer kosten dan vijftiendertig honderd mark en de auto krijgt u er niet mee terug.’

‘Maar je garandeert dat de Saab geen schrammetje oploopt?’ ‘Als we geen last meer hebben van u of van uw personeel, dan gebeurt er niets,’ verzekerde Jan. ‘Duikt er weer iemand op met een Makarov,

dan gaat de auto aan barrels. Bovendien bellen we dan de politie om uit te leggen wie de man heeft gehoord die met een Makarov-pistool een bioscoop op stelten heeft gezet. Misschien weet de politie dat al, maar wij hebben aanvullende informatie.’

Metzger bleef nog enige tijd sputteren, maar de kracht was eraf en dat voelde hij even zuiver aan als Jan.

Hij kreeg het nummer van Jans bank in Amsterdam, zei dat ‘hij er nog even over zou denken’ en brak af.

Jan legde rustig de hoorn op de haak en keek triomfantelijk naar Arie. ‘Hij betaalt. Misschien niet vandaag, maar wel morgen. Binnen een week hebben wij het geld.’

Arie knikte tevreden. ‘Toch kunnen we beter de Saab ergens opbergen. Ik denk wel dat Metzger voor alle zekerheid een dag uittrekt om de auto te zoeken.’

‘Doen we,’ verzekerde Jan. ‘Maar met de onkosten zit het goed, neem dat maar van mij aan.’

Zittend op een van de twee bedden in de pensionkamer vatte Bob de stand van zaken samen.

‘We hebben afgerekend met miljonair Metzger. Mee eens?’ Jan knikte. Arie, die een stuk brood

achterover had gedrukt, knabbelde op een korst en veroorzaakte een geluid alsof iemand op een zak

chips was gaan zitten. ‘Mee eens,’ zei hij onduidelijk. ‘Alright. We gaan er vanuit dat Metzger lieve

een paar duizend betaalt dan dat hij voor duizenden guldens handenvol privédetectives huurt om ons

of de Saab op te sporen. Ook mee eens?’ ‘Absoluut,’ zei Jan trefzeker. ‘Gisteren had hij een kater,

maar vandaag is hij weer zakenman. Het is veel te link om mensen achter ons aan te laten jagen. De

politie heeft twee mannen opgepakt die met Metzger te maken hebben. Als er meer geduvel komt, dan

gaan rechercheurs hem vragen stellen en dat kan hem heel wat meer kosten dan die hele Saab waard is.

Een slechte naam poets je niet zomaar even weg. Zakenlieden houden er niet van als er te vaak politie

over de vloer komt.’ Bob maakte een gebaar. ‘We vergeten dus Metzger. Hij doet niet meer mee.

Blijft over het punt dat net al even ter sprake kwam: gaan we naar huis of gaan we ons bemoeien met

de motorblokkenzaak?’

Arie nam niet eens de moeite om de korst brood uit zijn mond te halen. Hij zei iets dat klonk als

‘poeh’ en knaagde door. Jan was zijn tobberige houding van voor het ontbijt alweer vergeten. Hij had

een financieel succes geboekt en zoals altijd werd hij daar een tikkeltje overmoedig van. Alle

onkosten waren gedekt en er was geld genoeg in kas om het een poosje in Duitsland uit te zingen.

‘Doorgaan,’ zei hij. ‘Ik wil weten waar die dure auto’s vandaan komen.’

‘Precies, Jan. Nieuwsgierigheid, daar gaat het hier om. Bovendien hebben Arie en ik nog een rekening openstaan. De broers Wolfgang en Reinhardt Ebens hebben ons te grazen willen nemen in een zandkuil en gistermiddag leken ze evenmin erg vriendelijk. Het wordt tijd dat we ze duidelijk maken dat ze ons niet ongestraft bioscopen door kunnen jagen of op kunnen sluiten in oude auto’s.’

Arie stak een hamgrote hand op.

‘Hou nou maar op met dat gezeur. Natuurlijk gaan we door. We gaan altijd door, gewoon voor de pure lol. Wat wil je anders? Terug naar Amsterdam en daar aanhoren dat we eigenlijk ordentelijk werk moeten zoeken? Acht uur beginnen, vier uur thuis. Laat naar je kijken. Het is mooi weer, we hebben wat omhanden en we zijn eigen baas. De enige vraag die we moeten oplossen is: waar beginnen we?’

Bob grabelde in een broekzak. ‘Daar weet ik het antwoord op. Hier zijn de papiertjes met telefoonnummers die ik gepikt heb uit de pickup truck van de broers Ebens. De nummers zijn niet van Berlijn. Als we kans zien uit te zoeken in welke gemeente we moeten zijn, dan komen we misschien verder.’

Jan en Arie schoven aan op het bed en keken naar de papiertjes die Bob gladstreek.

‘Nummers met vijf en met zes cijfers.’

‘Moeten van een flinke stad zijn. Dorpen hebben meestal maar vier cijfers.’

‘In Duitsland ook?’

‘Is uit te zoeken. Wat staat daar?’

Gedrieën staarden ze naar het stuk papier waarop het nummer 28-40 stond geschreven.

‘Is dat een telefoonnummer?’

‘Lijkt me niet. Wat staat eronder?’

Bob haalde zijn schouders op. ‘Weet ik niet. Iets met ‘man’. Het is Duits, denk ik.’

Jan pakte het stuk papier uit zijn handen. ‘Geef hier, taaldomme Amerikaan. Als jij iets anders onder ogen krijgt dan Engels, dan ben je de kluts meteen kwijt.’

‘De wat?’

‘De kluts. In Nederland is iedereen altijd klutsen kwijt.’ Jan hield het papier vlak voor zijn neus en las voor. ‘Sonntag der puntjepuntjemann. Voor het woord mann staat iets dat ik niet goed kan lezen. Het begint met een S.’

Arie pakte het papier over. ‘Ik lees Strip of zoiets. Stripsmann. Volgens mij staat er: Zondag de Stripsman.’

‘Het woord strips is toch geen Duits?’

‘Niet echt, nee. Officieel is het Bildergeschichte, geloof ik, maar de halve wereld gebruikt de woorden ‘strip’ of ‘comic’ als een beeldverhaal wordt bedoeld.’

‘Dus als ik het goed begrijp, dan staat hier een mededeling over iemand die strips heeft of wil hebben.’

‘Zit er dik in, Janneman. Iemand heeft of had zondag een afspraak met iemand die in strips handelt. Dat verklaart dat nummer. 28-40 is geen telefoonnummer maar duidt op de nummers van bepaalde albums of zoiets.’

‘Schieten we daar iets mee op?’

‘Met strips? Geen ros, zou ik zeggen. Laten we ons maar concentreren op de andere nummers, die hebben beslist wel met een telefoon te maken.’

Bob viste het stuk papier uit Aries vingers en borg het secuur op in zijn zak. Hij wees naar de langere nummers. ‘Het zijn er vijf. Drie met zes cijfers, twee met vijf cijfers. Dus twee gemeenten, lijkt me. Moeten we nu alle gemeenten in Duitsland afbellen? Of moeten we naar het hoofdkantoor om de telefoonboeken door te snuffelen?’

Arie pakte een stuk papier en schreef de nummers over. ‘Jullie moeten niets. Laat mij maar even. Ik krijg een idee dat ik niet eens aan jullie durf te vertellen, omdat jullie er alleen maar van gaan blozen

Hij banjerde de kamer uit en liet Bob en Jan sprakeloos achter. ‘Grrr,’ deed Jan en naast hem zoog Bob met sissende geluiden lucht naar binnen. Ze werden altijd nijdig wanneer het dikke sproetenwonder ideeën kreeg waar hij niet over wilde praten. Maar zoals altijd hielden ze zich in, wa schreeuwen hielp nooit en meestal leidden Aries invallen tot verbluffende resultaten. Ditmaal was he niet anders. Binnen tien minuten was Arie terug. ‘De nummers zijn van inwoners van Frankfurt an de Oder,’ kondigde hij aan. ‘Ik dacht al dat ik nummer 2.29.64 herkende. Ik heb het gisteren nota bene zelf gebeld. Het is van Siegler Internationale Transporten.’

Jan ademde uit alsof hij een stoomfluit moest aanjagen. ‘Dus het was geen slimheid waardoor je daarnet zo stoer zat te doen. Het was gewoon een kwestie van een slecht geheugen. Je moest het nummer eerst controleren.’

Arie grijnsde hem vriendelijk toe. ‘Precies,’ zei hij opgewekt. ‘Maar ik had nog een tweede inval en ook die klopte. Dat nummer 2.23.27 daar is van Karl Schuster en die woont, zoals je weet, ook in Frankfurt.’

‘En de andere drie?’

‘Ook uit Frankfurt aan de Oder. Ik heb inlichtingen gebeld en ze hebben daar telefoonnummers van zes, van vijf en zelf van vier cijfers.’

‘Dus het stripmannennummer 28-40...’

‘Helaas. Dat niet. Zo mooi zit de wereld niet in elkaar. Maar de andere drie wel. Dus...’ Bob sprong op. ‘Dus moeten we als de bliksem naar Frankfurt. Dat komt mooi uit. Hoe verder we weg zitten van Metzger, hoe liever het me is. Je weet maar nooit. En een paar kilometer tussen ons en Wolf en Reinhold Ebens is me ook zeer welkom.’

Arie duwde zich omhoog. ‘Ik heb anders zo het idee dat we die twee over een poosje wel in Frankfurt zien opduiken.’ ‘Tenzij ze nog vastzitten in een politiebureau, natuurlijk.’ ‘Tja,’ zei Arie. ‘Tenzij... Hoop er maar niet te veel op. Ik ben bang dat de politie ze niet veel kan maken.’ Hij pakte zijn koffer.

‘Jan, afrekenen. Over een kwartier kunnen we weg zijn. In Berlijn hebben we niets meer te zoeken.’ Arie was iets te optimistisch met zijn schatting. Het zou aanzienlijk langer dan een kwartier duren voor ze Berlijn konden verlaten, want eerst zouden ze nog een paar onverwachte oneffenheden moeten gladstrijken.

Jan wordt een loer gedraaid van acht mark vijftig

De grootste oneffenheid werd gevormd door de afwezigheid van vervoer. De fiets van Jan stond ergens in het oude Oost-Berlijn en de Golf was onbereikbaar doordat Metzger zich erover had ontfermd. Aries kleine Trabant stond nog in de Lietzenburgerstrasse, vlakbij het reuzenrad dat de toegang vormde tot de biertuin waarin de eerste botsing was ontstaan met Wolf en Reinie Ebens en de twee mannen van de miljonair. De vorige avond, na de chaos in de bioscoop, waren de jongens te moe geweest om zelfs maar te overwegen de auto te gaan halen. Ze waren naar pension Klara gestrompeld en waren daar neergevallen als zakken nat zand.

Bob had na het ontbijt zijn koffer bijna gepakt, toen tot hem doordrong dat de Trabant op honderden meters afstand geparkeerd stond. Hij had geen zin om een koffer naar de auto te zeulen en toen hij over het veredelde koekblik nadacht, kreeg hij spontane rillingen. Door de hagelwitte vitrage zag hij de zon blinken op het gebouw aan de overkant, waar een groepje bouwvakkers bezig was een stuk van de pui te slopen, en aan hun bewegingen zag hij dat ze het warm hadden. Het zou in de loop van de dag ongetwijfeld een stuk heter worden en het vooruitzicht een paar uur in een te kleine auto te moeten zitten stond hem allerminst aan. Hij maakte daar een opmerking over en kreeg het prompt aan de stol met Jan.

‘Lukt best met de Trabant,’ verklaarde de jongeheer Prins. ‘Gisteren hebben we al met ons drieën in dat ding gezeten, dus vandaag gaat het ook.’

Bob knikte. ‘Het gaat wel, maar het gebeurt niet. Na elke bocht moest ik een knie uit een van mijn oren trekken. Mijn hoofd zat klem tegen het dak en elke keer als ik inademde kreeg ik een walm olie gecombineerd met onverwerkte benzine binnen waar ik akelig van werd. Bovendien zakt het ding door zijn veren. Toen Arie uitstapte kwam het geval een decimeter hoger te liggen. Korte stukjes zijn er w

mee te rijden, maar als jij denkt dat ik ermee een autoweg op ga, dan ben je gek.’

Arie viel hem bij. ‘Het is geen pretje, hoor. Dat heb ik gisteren ervaren. Je wordt ingehaald door alles wat beweegt. Zelfs caravans tuffen je voorbij en elke keer krijg je een zwieper door het luchtdrukverschil dat bij het inhalen ontstaat.’

Jan knarste met zijn tanden. ‘Kan wel zijn, maar jij hebt het ding gehoord en dat heb je gedaan omdat een Trabant niet opvalt in het oostelijk deel van Duitsland. Wij moeten naar Frankfurt en dat ligt oostelijk. Oostelijker kun je niet eens; als je verder gaat dan Frankfurt, dan val je in de Oder.’

Arie knikte. ‘We houden de Trabant aan, maar we hebben een tweede auto nodig en dat weet je. We moeten telefoonnummers natrekken en die horen bij mensen. We mogen aannemen dat die mensen niet in dezelfde straat wonen en daarom zullen we ons moeten opsplitsen. Waarschijnlijk hebben we drie auto’s nodig, al was het alleen maar om te voorkomen dat een van ons alles per taxi moet doen. Daar komt ook gezeur van, want taxikosten vind jij altijd te hoog.’

Bob smeed zijn koffer op een van de bedden. ‘Klets,’ zei hij kortaf. ‘Ik wil een ordentelijke auto en daarmee uit. Dat gezanik elke keer over auto’s. Gisteren had ik een Golf en die wagen beviel me. Ik wil weer een Golf. Eentje met een zonnedak, waarin ik niet urenlang zit te braden. Wie mee wil, kan mee. Als Jan liever in een Trabant rijdt, dan gaat hij zijn gang maar.’ Daarmee was de discussie afgelopen, want als Bob eenmaal een besluit had genomen, dan viel daar weinig aan te verwricken. Bovendien zag Jan de redelijkheid van het bezit van minimaal twee auto’s in.

Hij viste het sleuteltje van de Trabant uit zijn zak en gooide het op. ‘Stik,’ zei hij. ‘Gaan jullie maar een te dure Golf huren, dan haal ik de Trabant. Ik ga niet met jullie mee, want zo’n lolletje is het niet om de geldsmijterij van een wilde Amerikaan te aanschouwen. Arie, jij blijft bij hem. In Berlijn zijn hordes mensen die Engels spreken, maar dat wordt minder naarmate we oostelijker komen. Bovendien

ben jij al in Frankfurt geweest, dus je kent de route.'

'Gaan we niet tegelijk weg dan?'

Jan aarzelde. 'Waarom ook niet, eigenlijk. Dan kunnen jullie een tijdje bij me in de buurt blijven ook. De Trabant maakte gisteren een stel heel wilde geluiden en ik heb geen zin om straks met pech langs de autoweg te staan. Ik haal de Trabant, jullie versieren een Golf. We komen hier terug, laden de koffers in en gaan ervandoor.'

Het trottoir voor pension Klara lag in de volle zon en Jan merkte dat de ochtendkoelte al bijna verdreven was. Een zacht windje woei in de lengte door de straat en voerde stadsluchten mee, vermengd met wolken stof die van het gebouw aan de overkant van het puin dwarrelden dat in grote gele kokers gestort werd. Het puin rommelde naar helblauwe containers die dwars over de straat waren gezet en het doorgaande verkeer volkomen blokkeerden. Aan de ene kant zag Jan de Lietzenburgerstrasse die rechtstreeks naar het reuzenrad voerde en aan de andere kant de befaamde Kurfürstendamm, de grote flaneerstraat van het rijke westelijke deel van Berlijn. Het was er druk met voetgangers die voor het overgrote deel keurig gekleed waren en aan wie te zien was dat ze zich naar hun werk haastten. Jan mengde zich in de stroom en liet zich meevoeren in de richting van het centrum. Hij had niet opvallend veel haast en de Kurfürstendamm is nu eenmaal een stuk gezelliger dan de smallere Lietzenburgerstrasse die links en rechts altijd volgeparkeerd staat met personenauto's en vrachtwagens. Jan keek naar de mensen op straat zonder ze goed te zien. Hij liep half en half te denken aan de broers Ebens en aan de auto's die ze voor een deel sloopten en daarna dumpten. Hij liep rustig te piekeren en sjokte achter drie keurig geklede heren aan, die in een druk gesprek waren gewikkeld en zich niets aantrokken van rode voetgangerslichten.

Jan merkte niet eens dat hij door het rode licht liep. Hij dacht na over de waarde van losse motorblokken en kwam met een schok terug op aarde toen naast hem hevig werd getoeterd. Pas toen ook nog werd gescholden keek hij op. De drie heren waren al op het trottoir aan de andere kant en liepen met ferme pas door, maar hij stond midden op straat naast een auto die met piepende remmen was gestopt. De chauffeur had zich uit het raam gebogen en zat hem in rond Berlijns uit te leggen dat hij met plezier over sukkels heen zou rijden die nonchalant overstaken, als het niet zo'n gedoe gaf met politie en ambulances. De man had een harde, dragende stem en de omstanders luisterden met plezier. Ze keken naar de man en vervolgens naar Jan, die met het schaamrood op de kaken vlak voor de auto iets vaags stond te mompelen.

Hij liep door toen de chauffeur zijn auto een paar centimeter liet optrekken en overging tot ongegeneerd schelden.

Jan had er een hekel aan om te worden uitgelachen en toen hij eindelijk op het trottoir stond, voelde hij zich precies twaalf centimeter lang. Hij wilde dat hij nóg kleiner was en dat hij in de straatstenen zou kunnen verdwijnen.

'Kluns,' mompelde hij en hij had het meer tegen zichzelf dan tegen de chauffeur, die met gierende banden optrok. Jan keek de auto na en zag dat het een Fiat was. Om een of andere reden bleef de naam Fiat in zijn geheugen hangen en ook toen hij al een paar honderd meter verder was en niemand van de omstanders meer aan hem dacht, bleef de naam in zijn hoofd spoken. Fiat, dacht hij. Wat is er met een Fiat?

Op het ogenblik dat hij bij de Knesebeckstrasse kwam, vanwaar hij het reuzenrad kon zien, kwamen alle contactjes tot stand. De broers Ebens hadden in een Fiat gezeten toen ze de Trabant tot de biertuin achtervolgden. Of nee, het was niet echt een Fiat, maar een auto die er op leek.

Jan wist veel van auto's en automerken en hij had de wagen via de achteruitkijkspiegel geruime tijd kunnen aanschouwen. Seat, dacht hij. Het was een Seat. De auto was in de Lietzenburgerstrasse geparkeerd, vrij dicht achter de Trabant, herinnerde Jan zich en hij vroeg zich af of de wagen er nog zou staan.

Hij kreeg een onheilspellend gevoel toen hij daar over nadacht. De broers waren opgepakt door de politie, maar het was natuurlijk heel wel mogelijk dat ze allang weer op vrije voeten waren. Het was zelfs waarschijnlijk. Het was een koud kunstje om uit te leggen dat je echt wel een beetje in paniek raakt als iemand je meteen pistool achterna zit en dat hun vluchtweg van de biertuin naar een bioscoop zou voeren, dat hadden ze moeilijk kunnen weten.

Jan was van nature voorzichtig. Zelfs de theoretische mogelijkheid dat de broers vrij waren en een keer hun auto op zouden willen halen stemde hem tot grote oplettendheid. Hij liep naar de schaduwkant van de straat en wandelde vlak langs de winkels in de richting van het grote rad, dat zelf op dit tijdstip al van onder tot boven verlicht was.

Op de hoek bleef hij staan. Hij drukte zich met zijn rug tegen de muur en keek de Lietzenburgerstrasse in. De Trabant stond nog in het parkeervak waar hij hem de dag tevoren in had gereden. Erachter stond een ris personenauto's geparkeerd, maar het zicht erop werd voor een deel benomen door een vrachtwagen waaruit stoelen en tafels naar een meubelzaak werden gedragen. Een ogenblik overwoog Jan om over te steken naar het rad, maar dat zou hem enkele seconden in het zicht brengen van iedereen die het kruispunt in het oog hield.

Hij scharrelde achteruit en liep terug naar de Kurfürstendamm. Daar ging hij rechtsaf tot hij bij de volgende zijstraat kwam. Nog een keer rechts en hij was terug in de Lietzenburgerstrasse, maar nu op een plaats vanwaar hij de achterkant van de Trabant kon zien. De Seat van Wolf en Reinie Ebens was achter die Trabant neergezet en zou dus dichterbij hem moeten staan.

Hij stak over tot hij aan de kant was waar het reuzenrad stond en keek op zijn gemak de straat af. De Seat stond niet op de plaats waar hij hem verwachtte, maar een kleine twintig meter meer naar hem toe. Er zat ook iemand in, zag hij.

Een grote gestalte zat onbeweeglijk achter het stuur en leek de ruimte voor in de auto bijna geheel te vullen.

'Prijs,' mompelde Jan. 'Ben ik even blij dat ik niet rechtstreeks doorgestoomd ben naar onze Trabant. Dus de broers zijn inderdaad vrijgekomen. Zijn ze nu alle twee daar of wisselen ze elkaar af? Het is de moeite waard om dat uit te zoeken.' Hij drukte zich tegen de muur van een winkel in potten en pannen en liep langzaam naar het café ernaast. Het barstte in dit deel van de stad van de cafés, lunchrooms en restaurants, zag hij. Aan de andere kant van de straat waren er een stuk of acht naast elkaar. Waar hij stond waren er twee. Hij ging de eerste binnen en deed een schietgebedje dat niet toevallig een van de broers er iets stond te drinken.

Het zweet stond in zijn nek toen hij op een rieten stoel schoof naast een van de twee smalle tafeltjes die tegen het raam waren geplaatst. Voor het raam hing de dikke vitrage waar bijna alle Duitse huizen en cafés mee zijn uitgerust en waar ze op slag foielelijk van worden. Het was onmogelijk om door de vitrage naar binnen te kijken en Jan voelde zijn hartslag terugzakken naar het normale tempo.

Hij bestelde koffie, zei dat hij er geen gebak bij wenste, en negeerde het ontevreden gezicht van het meisje dat hem bediende. Hij keek naar buiten en bleef kijken tot hij meer dan tabak had van de onafzienbare stroom auto's die door de straat reed en van de vrachtwagens die bestellingen kwamen afleveren bij de restaurants.

Hij kon de Seat goed zien en hij had een uitstekend uitzicht op de nek van de grote man achter het stuur, maar die nek bleef onbeweeglijk en het mooie was er snel af. Het had een etalagepop kunnen zijn die op de voorbank was gezet, zo weinig beweging zat er in de man.

Jan had er geen idee van welke van de twee broers daar zo geduldig zat. Hij had Wolf en Reinie nauwelijks goed gezien. Ze hadden achter hem aan gerend, ze hadden gevochten en ze hadden mensen de stuipen op het lijf gejaagd in een bioscoop, maar dat is wel even iets anders dan iemand in alle rust gadeslaan.

Jan had geen tijd gehad om de nekken van de broers te kunnen vergelijken. Hij wist alleen dat Wolf o

grootste was en de man in de Seat vulde de auto zo tot het dak, dat hij er op gokte dat hij met Wolfgang te maken had.

Wedden dat Reinie niet in de buurt is? dacht hij. Die twee wisselen elkaar af, wat ik mezelf brom. Blijf ik hier zitten, haal ik hulp of begin ik aan het bakken van een poets?

Teruggaan naar het pension en de Trabant gewoon laten staan was ongetwijfeld het verstandigst, maar Jan was er de persoon niet naar om zonder slag of stoot een auto achter te laten. Bovendien zag hij voor zich hoe Arie zou reageren. Hij zou schamper lachen en voor zijn vette vuist weg vier manieren opsommen om de man in de Seat in de luren te leggen. Wat Arie kan, dat kan ik ook, dacht Jan. Het is gewoon een kwestie van systematisch denken.

Dat was hem toevertrouwd. Als Jan een probleem bij de kop pakte, dan bekeek hij 't werkelijk van alle kanten en dan keek hij niet op een paar minuten. Langzaam van zijn koffie drinkend bedacht hij zeventien manieren om de grote Ebens schaakmat te zetten. Hij dacht aan de politie en aan wegsleepdiensten. Hij dacht aan auto-ongelukken en aan het leksteken van een achterband. Hij dacht aan ongeveer alles wat onbruikbaar, lachwekkend en rompslomperig was en hij kreeg pas een bruikbare inval toen hij twee jongetjes voorbij zag lopen. Een van hen had een bankbiljet in zijn handen en de ander deed er uitvallen naar.

Dat is het, dacht Jan. Hij legde twee marken op het tafeltje en schoot het café uit.

De jongens waren doorgelopen in de richting van de Bundesallee en dat bracht hen verder van de Seat. Jan volgde hen tot hij op veilige afstand van de auto was en tikte toen de grootste van de twee op een schouder.

'Wil jij wat verdienen?'

De jongen keek omhoog. Hij had een brutaal gezicht vol schrammen en vegen zwart zand, alsof hij kort tevoren in een park aan het stoeien was geweest. 'Hoeveel?'

Jan aarzelde. 'Twee mark,' zei hij en hij vroeg zich af of het niet een mark te veel was.

De jongen keek hem vol minachting aan. 'Daar doe ik niet veel voor.'

'Hoeft ook niet,' zei Jan. 'Je hoeft er maar een paar honderd meter voor te lopen.'

'O ja?'

'Ja. Een eindje verderop staat een auto. Een Seat, dat is zo'n soort...'

De jongen stak een hand op. 'Weet ik. Ik heb 'm zien staan.' 'Er zit een grote man in en die zoekt mij.'

De jongen keek of er iets heel spannends ging gebeuren. 'Waarom?' 'Doet er niet toe. Hij zoekt mij en een vriend. Ik wil dat je naar hem toeloopt en hem zegt dat je een dikke jongen met vuurrood haar in de biertuin bij de reuzenrad hebt zien lopen.' 'Is dat jouw vriend?'

'Ja,' zei Jan kregelig. De jongen was hem iets te brutaal en hij kreeg een vaag gevoel van onzekerheid over zich. 'Twee mark. Ja of nee?'

'Geef op,' zei de jongen.

Jan pakte twee markstukken en hield ze even vast in zijn vuist. 'Je brengt de boodschap over, hè?'

'Allicht,' zei de jongen. 'Niks aan. Snel verdiend.'

'Ja,' zei Jan en hij liet met tegenzin het geld los.

De jongen stopte de munten in zijn broekzak, gaf zijn vriendje een wenk en slenterde op een branieachtige manier in de richting van de Seat. Jan keek de twee na met een intensiteit alsof hij ze met zijn ogen wilde besturen en zag dat ze vlak bij de Seat stopten.

De grootste draaide zich om, stak zijn tong uit en... ging er als een haas vandoor, gevolgd door zijn vriendje.

Jan deed drie wanhopige passen en remde toen snel af. Het was zinloos de twee achterna te gaan. Hij kòn ze niet eens achtervolgen, want dat zou hem naast en voor de Seat brengen. Tandenknaarsend staarde hij in de richting van het reuzenrad in een stille hoop dat de jongetjes alsnog hun opdracht

zouden uitvoeren, maar na een paar minuten zag hij in dat hij zijn marken kwijt was.

Iemand met met de fantasie van Arie Roos zou ogenblikkelijk een gloednieuw plan hebben ontworpen maar Jan zat nu eenmaal traditioneler in elkaar. Als hij iets had bedacht dat in zijn ogen bruikbaar was, dan liet hij het niet snel schieten.

Het plan deugde, vond hij. Hij moest alleen de goede boodschapper vinden. Wanneer Ebens hoorde of iemand die eruit zag als dikke Arie rondhing in de biertuin, dan zou hij daar gaan kijken, dat stond voor Jan vast. Hij zou de Seat uitstappen en de tuin inlopen en dat zou hem de mogelijkheid geven om de auto te bereiken. Misschien zou hij er niets vinden waar hij iets aan had, maar hij zou er daarna wel met de Trabant vandoor kunnen zonder dat hij werd achtervolgd. Zijn financiële verlies verbijtend bleef hij staan tot hij een nieuwe kandidaat zag die voor een bescheiden bedrag een boodschap zou willen overbrengen.

Ditmaal koos hij een meisje uit dat, met een springtouw in de hand, een poosje naar een reclamepost voor ijs had staan kijken die voor een etalageruit hing.

Jan zag dat de ijsco waar het meisje naar staaarde anderhalve mark kostte en hij zocht munten bij elkaar tot hij dat bedrag had. 'Wil je een ijsje?' vroeg hij zo vriendelijk als hij kon. Het meisje deed aarzelend een stap achteruit, maakte een beweging of ze weg wilde rennen, maar bleef staan, het hoorde een beetje scheef. 'Ja meneer.'

'Ik heb anderhalve mark.'

'Ja meneer.'

Jan voelde zich warm worden. Hoe spreek je in 's hemelsnaam een meisje van tien, elf jaar aan dat je hardnekkig meneer blijft noemen, vroeg hij zich af.

'Je moet er een boodschap voor doen.'

'Ja meneer.'

Jan veegde over zijn voorhoofd. 'Daarginds staat een Seat.' 'Ja meneer??' Het onbegrip klonk duidelijk in de vraag door en Jan begreep dat het meisje geen idee had wat een Seat was. Wat haar betraf had het een merk snoepgoed kunnen zijn. Jan bukte zich en pakte het meisje bij een schouder.

'Daar,' wees hij. 'Die auto, daarginds.'

Het meisje knikte.

'Daar moet je naartoe.'

Het meisje knikte weer. Ze keek angstig en toen Jan haar losliet, deed ze met een trillende onderlip een stap achteruit. 'Hier,' zei Jan, die bang was dat ze in huilen uit zou barsten. 'Hier, ik heb anderhalve mark, dat is voor het ijsje.'

'Ja meneer,' fluisterde het meisje en ze greep het geld uit Jans hand.

Op het ogenblik waarop Jan zich weer naar haar toe wilde buigen, voelde hij dat hij in de rug werd gepord.

Dat is Ebens, dacht hij, en hij voelde een golf paniek door zich heentrekken. Zijn rugspieren verstijfden en het kostte hem moeite rechtop te gaan staan.

Er volgde nog een por en daarna klonk een stem: 'Wat moet jij met kinderen, jij snotneus?'

Langzaam draaide Jan zich om. Zijn gezicht was bleek en zijn spieren voelden onwillig aan, maar hij ontspande zich toen hij een kleine man zag van in de vijftig met een stoppelbaard en een neus die eruit zag of-ie kort tevoren uit de diepvries was gehaald. De kleur was roodachtig paars en de vleugels glommen alsof de man er net een paar druppels van had afgeveegd. Hij had een wandelstok in beide handen en die hield hij voor zich alsof hij op het punt stond een tegenstander met een zwaard te doorboren. 'Wat moet jij met kinderen?' vroeg de man weer. Hij had een stem die klonk of er een scheurtje zat in een van zijn stembanden. Jan spreidde zijn handen in een gebaar van machteloosheid.

'Ikke? Niks. Gewoon, een boodschap.'

De man hield de wandelstok horizontaal en Jan zag de scherpe ijzeren punt kleine cirkels maken vlak voor zijn buik. ‘Een boodschap! Ik ken dat soort boodschappen. Kun je geen grote vent uitzoeken voor een boodschap?’ De man draaide zijn hoofd en keek naar het meisje.

‘Gaf hij je wat?’

‘Ja meneer.’

‘Snoepjes?’

Het meisje opende haar hand en liet de geldstukken zien. ‘Nog erger,’ zei de man. ‘Ga naar huis, kind. Vooruit.’ ‘Ja meneer,’ zei het meisje en ze liep de winkel binnen waar ijs werd verkocht.

Jan protesteerde. ‘Ho wat. Ik gaf haar dat geld niet voor niets.’ ‘Dat zal wel niet, nee,’ spotte de man. ‘Niemand geeft kinderen geld voor niets. Wat wilde jij met dat meisje, en met die twee jongens, daarnet?’

Jan huilde bijna van woede. Drieëneenhalve mark had hij uitgegeven voor niets en nu stond een man met een drankneus hem ongeveer uit te maken voor leugenaar en dreigde hij hem te harpoeneren met de ijzeren punt van een stok.

‘Ik wilde niets. Niets bijzonders. Ik wilde dat ze een boodschap voor me deden. Een gewone, simpele boodschap.’

‘Dat zal wel,’ zei de man en in zijn stem klonk zoveel ongeloof, dat Jan de behoefte voelde om hem haarfijn uit te leggen waar hij zijn goede geld voor had neergeteld.

Hij wees naar de Seat. ‘Daar staat een auto,’ zei hij met een rood hoofd van schaamte, woede en opwinding. ‘In die auto zit een vent waar ik gisteren ruzie mee had. Hij reed de wagen van mijn vriend en mij aan, niet erg, maar een paar honderd mark blikshade was er wel. Hij wilde niet betalen en gaf ons de schuld. Hij is twee meter lang en veel te sterk. Ik zag hem vanmorgen terug en probeer hem een loer te draaien. Dat is alles.’ ‘Raar verhaal,’ zei de man. ‘En wat moest je met die kinderen?’

‘Ze moesten die vent daar gaan vertellen dat ze mijn vriend in de biertuin hadden zien lopen. Ik gokt erop dat hij zou gaan kijken en dan zou ik naar zijn auto kunnen gaan om te kijken of er een adres of zoiets in te vinden is.’

‘Kun je zijn adres niet vinden via het kentekennummer, of via de politie?’

Jan schudde zijn hoofd. ‘Er is geen politie bij geweest en wat moet ik met een nummer? Ik ken niemand die daar zomaar een naam bij zoekt.’

De man liet zijn stok een stukje zakken.

‘Welke auto is het?’

‘Die Seat daar.’

De man keek even en knikte. ‘Daar zit iemand in, ja. Hij zit er al uren. Ik had hem vanmorgen zó in de gaten. Wat zit hij te doen?’ ‘Weet ik dat. Maar straks rijdt hij weg en dan ben ik te laat.’ De man knikte lang en grondig. ‘Vijf mark,’ zei hij.

‘Vijf wat?’

‘Vijf mark. Ik doe de boodschap voor je.’

Jan protesteerde. ‘Maar die kinderen...’

‘Ik ben geen kind. Vijf mark.’

Jan zag in dat betalen de enige manier was om van de man af te komen. Zuchtend pakte hij zijn portemonnee en met vingers die aanvoelden of er lijm aan zat telde hij vijf marken uit. ‘Mooi,’ zei de man. ‘Blijf hier maar staan. Wat wil je dat ik zeg?’ Jan herhaalde het verzinsel over zijn rode, dikke vriend en zag dat de man zonder aarzelen in de richting van de Seat liep. Hij zwaaide met zijn wandelstok en hij zag eruit alsof hij plezier in het leven had.

Wedden dat-ie meteen doorloopt naar een kroeg, dacht Jan bitter. Wéér vijf mark naar de knoppen. Maar ditmaal vergiste hij zich. De man koerste rechtstreeks af op de Seat en boog zich naar binnen. Hij wees echter niet in de richting van de biertuin, maar naar Jan en het was overduidelijk welk

verhaal hij aan het vertellen was.

Jan schoot als een haas achter een vrachtauto en rende de straat uit. Hij zorgde ervoor dat de vrachtauto tussen hem en de Seat bleef en hij wist dat het onmogelijk was dat de inzittende van de auto hem kon zien. Bij de hoek met de Bundesallee stak hij snel over. Op de hoek stond een reclamezuil en die was meer dan groot genoeg om zich achter te verbergen.

Hij liet zich op zijn knieën op het trottoir zakken en keek naar de Seat. Voorbijgangers liepen met een boog om hem heen, alsof ze te maken hadden met een volkomen geschifte inwoner, maar dat liet Jan koud. Hij was in volle actie en had alleen maar oog voor de auto. Hij zag de oude man driftige gebaren maken. Enkele seconden later stapte een grote man uit de Seat.

Wolfgang, dacht Jan. Het moet Wolf zijn. Ik ben benieuwd wat hij gaat doen. Als-ie me gaat zoeken, dan krijg ik misschien de kans hem van de auto weg te lokken.

Wolf deed een paar stappen in Jans richting en bleef toen staan. Hij maakte een beweging of hij terug wilde naar de Seat, maar hij werd meegetrokken door de oude man, die hevige gebaren bleef maken.

Jan grinnikte toen hij begreep wat er aan de hand was. Wolf gelooft de vent niet. De man heeft verteld dat ik hem betaald heb om te zeggen dat een jongen met rood haar in de biertuin rondloopt, maar Wolf heeft die tuin al uren in de gaten gehouden en hij weet dat het onzin is. Hij denkt waarschijnlijk dat de oude man gewoon zin heeft in een kletsverhaal. Ik zal hem even aan het schrikken maken.

Hij ging staan, stak twee vingers in zijn mond en floot schel. De gevolgen waren opzienbarend. De oude man zag hem het eerst en zwaaide met zijn wandelstok alsof hij een verhaal in de lucht ging schrijven en Wolf leek volkomen te verstarren. Jan floot weer en maakte met een arm gebaren.

Ditmaal was duidelijk dat Wolf hem herkende. De man kwam in beweging en hobbelde als een logge beer over het trottoir. Jan Prins had voor de eerste maal die dag groot plezier. Hij had nu eens niet alle voors en tegens van het fluiten overwogen, maar hij had bij ingeving gehandeld. Hij wist dat hij sneller was dan de grote Duitser en hij had bovendien honderden meters voorsprong. Hij wachtte tot Wolf hem tot tweehonderd meter was genaderd en schoot de Bundesallee in.

Met grote stappen liep hij in de richting van de Kurfürstendamm. Hij rende net niet, maar ging hard genoeg om een solide voorsprong te bewaren. Hij liep de Ku-damm af tot hij bij het kleine winkelcentrum kwam dat tussen de Kurfürstendamm en de Lietzenburgerstrasse is aangelegd en ging naar binnen. Nog lang niet alle winkels waren open en er was nauwelijks publiek. Hij trok een sprintje en kwam in de Lietzenburgerstrasse, op minder dan zestig meter van de Trabant. Aan de andere kant van de straat stond de Seat. Wolf was in geen velden of wegen te zien en de oude man wandelde, stokzwaaiende, steeds verder van hem weg.

Jan leunde een ogenblik tegen de pui van een winkel en hijgde uit. En nu naar de Seat, dacht hij. Hij wachtte tot er een gat was gevallen in het verkeer dat over het asfalt raasde en schoot naar de overkant. Hij aarzelde niet, maar liep in één ruk door naar de Seat. Het linkerportier was niet op slot en dat had hij ook niet verwacht. Wie op stel en sprong zijn auto verlaat, denkt nu eenmaal niet aan het op slot draaien van een portier.

Hij schoof achter het stuur en liet zich opzij vallen tot hij met zijn hoofd bij het dashboardkastje lag. Er lagen twee lege sigarettendoosjes in, een papieren zakdoek en een stel wikkels van snoepjes.

Jan trok zijn hoofd terug en zag toen pas het contactsleuteltje. Het leek groter te worden naarmate hij er langer naar keek. Zou hij...? Durfde hij...?

Hij schudde zijn hoofd. Je moet niet alles willen, vond hij. Het was een kleine moeite om de auto te stelen, maar het was veel te link er lang in te rijden. Hij bereikte meer met een klein plagerijtje.

Jij de auto, ik het sleuteltje, dacht hij, en hij grijnsde toen hij de sleutel uit het slot trok.

Met een beetje geluk heeft Wolf geen reservesleutel, dacht hij tevreden. In elk geval zal-ie 'm niet bij zich hebben. Niemand heeft dat. Het lijkt me zo dat ik tijd genoeg heb om er in alle rust met de Trabant vandoor te gaan.

Hij stapte uit, zag dat de oude man nog steeds in de richting van de Bundesallee liep en wandelde op zijn gemak naar de Trabant. Wolf was nog niet in de buurt, daar was hij zeker van; en al was hij dat wel, dan nog maakte het niet veel uit. Een auto zou hij niet bij kunnen houden, zelfs geen Trabant. Hij nam de moeite om de zijspiegel zó bij te stellen dat hij goed zicht had op het achteropkomende verkeer en reed soepel weg. Hij floot zacht terwijl hij met een omweg naar pension Klara reed. Zelden had Jan zich zo voldaan gevoeld. Zelfs de gedachte dat hij achteneenhalve mark had moeten uitgeven om zijn doel te bereiken vermocht niet zijn pret te drukken.

Bij pension Klara duurde het geruime tijd voor Bob en Arie waren gerustgesteld. Ze hadden een rode Golf gehuurd die was voorzien van een zonnedak en waren daarna teruggereden naar het pension. Ze hadden de koffers ingeladen en waren vervolgens in de kamer gaan zitten wachten.

Na een half uur hadden ze de eerste visioenen gekregen van een aanrijding en na een uur waren ze er van overtuigd dat Jan door een vreemde macht was meegenomen naar een plaats ver buiten Berlijn.

Toen Jan van oor tot oor grijnzend en rinkelend met het sleuteltje van de Seat binnenkwam, werd hij bijna neergeslagen. Arie had achter de deur klaargestaan met een stoel en Bob had de Makarov in de aanslag. Toen Jan hen vriendelijk toeknikte, reageerden ze af door gemeenschappelijk net zo lang te schelden tot het behang begon te krullen, en pas daarna kreeg Jan de gelegenheid om te vertellen wat hij had uitgespookt. Helemaal zuiver de waarheid vertelde hij niet en hier en daar kortte hij zijn belevenissen enigszins in, maar zijn vrienden kregen een helder beeld van de situatie.

‘Mooi werk,’ zei Bob. ‘Wolf is een poosje vleugellam en wij hebben de Trabant. Maarre, er zit een andere kant aan dit verhaal, beseffen jullie dat wel?’

Jan was nog te opgewonden om andere kanten te willen zien en Arie had er geen idee van waar Bob naartoe wilde.

‘Het is toch duidelijk, dikke. Wolf en Reinie zijn op vrije voeten. Misschien zijn ze dat al uren. Als Jan geen ingeving had gehad, dan zou hij in hun handen zijn gevallen. Blijkbaar waren er geen mannen van Metzger in de buurt, maar wie garandeert ons dat dat zo blijft?’

Arie lachte schamper. ‘Wat kan ons dat schelen? Laat ze maar zoeken in de buurt van de biertuin. Over een paar uur zijn we bij de Poolse grens.’

Bob schudde het hoofd. ‘Zo eenvoudig is het niet. Hoe zou jij denken als je Metzger was? Je weet dat wij naar het westelijk deel van Berlijn zijn gegaan en zijn uitgestapt bij het reuzenrad. Waarom gingen we die kant op?’

‘Aii,’ zei Arie lijsig. ‘Ik begin te begrijpen waar je heen wilt. We zijn daar uitgestapt omdat we in die buurt een kamer hadden.’ ‘Precies, dikke. Als ik Metzger was, zou ik in deze buurt gaan zoeken naar drie jongens en ik zou daar zeker gaan zoeken naar een rode Saab.’

‘Oei,’ zei Arie. ‘En onze Saab...’

‘...staat tweehonderd meter verderop op een parkeerplaats.’ ‘Daar moet-ie dus weg.’

‘Als de wiedeweerga zelfs. Maar waar moet-ie heen?’ ‘Naar een sloper?’

Bob lachte schamper. ‘Laat naar je kijken. Voor je het weet, komt er een goede klant en is het hele ding na een dag verdwenen. Wat moeten we dan? Ach en wee roepen in het Duits?’ Hij keek om zich heen alsof het antwoord op alle vragen verborgen was achter het beschadigde schilderij dat hing te verpieteren boven het nachtkastje en drukte zich op uit zijn stoel.

‘Toen we na het huren van de Golf hier terugkwamen, zag ik dat dit pension een pracht van een binnenplaats heeft.’

Arie knikte. ‘Zag ik ook. Wat wil je daarmee?’

‘Op de binnenplaats stond een auto. Als we onze Saab daar nu eens een week stallen? Betere plaats is er niet. Een auto die daar staat vindt niemand terug.’

‘Proberen we,’ zei Arie. ‘Ik ga met je mee. De pensionhoudster spreekt geen Engels en ik klets de

Saab sneller de binnenplaats op dan jij. Het zal wel iets kosten natuurlijk, maar Jan heeft Metzger toegezegd voor vijfhonderd mark opgelicht, dus een paar centen kunnen er wel af.'

Jan vreugde zakte op slag 24 punten. 'Zeg, hoor eens, jij gestold stuk reuzel. Als je denkt...'

Arie was de deur al half uit en hij deed geen moeite om een antwoord te bedenken. Achter Bob aan liep hij naar het kantoor van de pensionhoudster en zes minuten later waren ze op weg naar de Saab. De auto stond nog op de parkeerplaats vlak bij de Kurfürstendamm en het kostte hun niet meer dan dertig seconden om de auto naar het pension te rijden. De wagen kon precies door de dubbele deuren en kreeg een plaats achter de gebutste Opel die al twaalf jaar door de pensionhoudster werd gebruikt. De gehuurde Golf stond dubbelgeparkeerd voor de deur, maar blijkbaar had niemand er last van gehad want er klonken geen protesten toen Bob en Arie naar de wagen liepen.

Ze werden gevolgd door Jan, die rechtstreeks naar de Trabant ging. Jan werd verscheurd door twijfel. Hij wist niet of hij tevreden moest zijn over de stunt die hij met Wolf had uitgehaald, of dat hij moest treuren om de ruimhartige manier waarop Arie de pensionhoudster geld had toegeschoven voor het stallen van de Saab. Hij wist niet welk bedrag Arie had neergeteld, maar het was véél geweest, daar was hij zeker van. Hij had drie keer op het punt gestaan om ernaar te vragen, maar aan de grijns om de kaken van zijn dikke vriend had hij afgelezen dat hij dat beter niet kon doen, omdat zijn gemoedsrust er ernstig door zou worden verstoord.

Een ziekenhuis en Dorris van lijn drie

Al voor hij op de autoweg was die pal naar het oosten richting Poolse grens voerde, begreep Jan precies wat Arie bedoelde toen hij zei dat rijden in de Trabant niet echt gelijk stond aan dol vermaak. Hij had de beide raampjes naar beneden gedraaid en de koeling op maximaal gezet, maar het leek minder dan niets uit te halen. Jan had het gevoel dat de lucht, die over zijn voeten woei, per minuut een graad heter werd en hij kreeg de indruk dat zijn sokken erdoor krompen, alsof ze zich in een droogtrommel bevonden die te warm stond afgesteld.

Het zweet parelde op zijn gezicht en het verdampte nauwelijks. De lucht die erlangs streek was verzadigd van olie- en benzinedampen en nam blijkbaar vrijwel geen vocht meer op. De motor van de Trabant maakte geluiden alsof iemand met een blik rammelde dat half vol bouten en moeren zat en het stuur trilde alsof het volledig een eigen leven was gaan leiden. Jan was gedwongen het stuur met beide handen beet te houden, want elke keer als hij werd ingehaald had de auto de neiging om spontaan de berm in te rijden. Bovendien veroorzaakte elke naad tussen de betonplaten een schokje waardoor de wielen uit de koers raakten. Het was duidelijk dat de auto de laatste jaren niet meer was uitgelijnd en wanneer Jan het stuur een moment losliet, zwenkte de wagen ogenblikkelijk naar de linker rijbaan. Jan reed een kleine honderd meter achter de rode Golf en hij zag met een verbeterd gezicht dat Bob en Arie grote pret hadden. Het zonnedak stond open en ze hadden allebei een arm over de rand van het raam hangen. Als ze omkeken grijsden ze breed en Jan wist precies wat ze dachten.

Maar hij gaf geen krimp. Hij grijsde niet terug en hij maakte geen gebaren. Hij keek met een strak gezicht voor zich uit en nam zich voor nimmer meer voor zijn plezier in een te kleine auto met een tweetaktmotor te kruipen.

Een kilometer of vijftig voor Frankfurt reed Arie een kleine, met ronde keien bestrate parkeerplaats op.

Hij wachtte tot Jan Prins achter hem was gestopt en stapte langzaam uit. Het was duidelijk dat hij zijn best deed om niet in lachen uit te barsten toen hij de verfromfaaide Jan achterstevoren uit de Trabant zag stappen.

‘Wat is er?’ bitste Jan.

‘We hebben nagedacht,’ zei Arie minzaam. Hij liep naar de rand van de parkeerplaats en liet zich voorzichtig zakken op een pol armetierig gras. Hij keek naar de Golf waar Bob tegen geleund stond, terwijl hij met een neutraal gezicht naar de strakblauwe lucht staarde.

Drie tellen lang zei niemand een woord. Een vrachtwagencombinatie denderde met een zingzovend geluid over de snelweg en achter hun ruggen haalde een koe uit met een enorme loei.

Heel langzaam, zonder dat hij er iets aan kon doen, zag Jan het belachelijke van de situatie in. Een lach vulde zijn buik en al kwam het geluid een beetje geknepen naar buiten, het was een lach.

‘Schamperen jullie maar even lekker uit,’ zei hij tegen zijn verbaasd kijkende vrienden. ‘Blijf maar niet zo schijnheilig staan doen, want ik weet precies wat jullie een uur lang tegen elkaar hebben zitten zeggen. Ja, inderdaad, in een Trabant over een autoweg rijden is een ellende. En jullie hebben gelijk: ik ben vrijwel gekookt. Maar wat ik niet snap, is hoe al die voormalige Oostduitsers zich jarenlang in zo’n blikken bak hebben laten stoppen.’

‘Kunststoffen bak,’ zei Bob.

Jan keek naar de kleine auto. ‘Ga weg.’

‘Nee, echt. Het grootste deel van de carrosserie is van kunststof. Je rijdt er geen deuk in, er barst gewoon een stuk af.’ Jan geloofde er geen woord van en hij onderzocht de auto van boven tot onder.

‘Je hebt gelijk, ook nog. Niets van gemerkt, snap je dat nou?’

Arie liep naar de Golf en haalde er iets uit dat ooit chocola was geweest. Hij scheurde voorzichtig het

papier los en

doopte een vinger in de kleverige pap.

‘Gaan we nog over tot zinvol overleg of blijven jullie de geneugten van een Oostblokauto doornemen?’

Jan liet zich achterover zakken en keek naar een wit wolkje dat in z'n eentje in het onmetelijke blauw zwerfde. Het leek op een pluk witte wol met rafelranden, vond hij. Wat deed zo'n wolk daar, zo helemaal alleen? ‘Stopten jullie voor overleg? Ik dacht dat het uitsluitend was om je eens lekker vrolijk over me te maken.’

‘Dat vooral,’ gaf Arie toe, ‘maar er moet toch echt wel even iets afgesproken worden. Bob en ik kunnen het er niet over eens worden of we in hetzelfde hotel moeten gaan zitten of in verschillende.’ Jan keek naar de wolk die zich nauwelijks leek te verplaatsen. ‘Bij elkaar, lijkt me,’ zei hij langzaam. ‘Gisteren waren we uit elkaar geslagen en we hebben aan den lijve ondervonden hoe lastig dat is.’ Arie likte met grote halen aan zijn chocoladepap. ‘Ben ik met je eens,’ zei hij, ‘maar Bob denkt daar anders over.’

Bob kneep een leeg colablikje samen en luisterde naar het geknerp van het metaal. ‘Ik redeneer als volgt,’ zei hij, terwijl hij probeerde de deuken uit het blikje te drukken. ‘Wolf en Reinie zijn vrij. Misschien blijven ze in Berlijn, misschien niet. Ik ben het met Arie eens dat de sleutel tot het oplossen van het motorblokkenmysterie in Frankfurt ligt. Dáár is een grote Siegler-vestiging, dáár woont Karl Schuster, de man die opdrachten heeft gegeven aan de broers Ebens, en dáár wonen de mensen van wie we telefoonnummers hebben. Maar...’ Hij kneep weer en zag het blikje overdwars scheuren; ‘...metaalmoeheid, nu al, en ik druk nog geen twintig seconden... Maar Frankfurt is veel kleiner dan Berlijn en als we er gaan rondstruinen, dan is er een heel flinke kans dat iemand ons ziet en ons in verband brengt met de gestolen auto's. Wolf en Reinie kunnen opdagen. De chauffeur van de Scania-vrachtwagen waarin Arie heeft vastgezet - hoe heet-ie ook weer, o ja, Kurt Wilhelms - kan ons in de gaten krijgen. Als we bij elkaar zitten, dan leidt het spoor van een van ons rechtstreeks en direct naar de anderen.’ ‘Is dat zoveel anders als we in verschillende hotels zitten?’ ‘Als we voorzichtig zijn wel natuurlijk. Drie kamers, drie namen, zoek dat maar eens uit.’

Jan schudde het hoofd. ‘Ik voel er niet veel voor. Tot voor een paar jaar kwamen er nauwelijks toeristen in Frankfurt. Bijna nergens in het oude Oost-Duitsland kwamen veel mensen uit het Westen dat werd gewoonweg niet toegestaan. Veel hotels zullen er dus niet zijn en het is een heel koude kunst om die hotels af te bellen. Zelfs als je ze aflóópt ben je waarschijnlijk in een uur klaar. Zoveel voordeel is er dus niet als we ons opsplitsen. Maar er zijn wel grote nadelen. Het overleg is moeilijker. Briefjes onder deuren doorschuiven is nauwelijks mogelijk en alle telefoongesprekken zullen wel via hotelcentrales lopen en die vertrouw ik voor geen cent. We moeten bij elkaar blijven, absoluut.’

Arie frommelde de wikkel in elkaar en likte chocola van zijn vingers. ‘Voor zover ik gisteren zag is er in elk geval een heel groot hotel. Het staat aan de Karl Marxstrasse en het heet Stadt Frankfurt. Het heeft gegarandeerd meer dan honderd kamers, misschien zelfs wel het dubbele, en als we op verschillende tijden aankomen, dan zal niemand ons snel met elkaar in verband brengen.’

Bob maakte een spottend geluid. ‘Twee Nederlanders, allebei even oud, allebei geboren in Amsterdam. Wat denk je: zal een pientere receptionist daar geen verband tussen zien?’ Arie knikte. ‘Je hebt gelijk. Jan en ik kunnen ons evengoed tegelijk inschrijven.’ Hij grinnikte en keek schuin opzij. ‘Dat is goedkoper ook, want het scheelt een kamer. Maar jij komt eerder. Of later, dat maakt niet uit. Jij speelt de Amerikaanse toerist die in zijn eentje door Europa zwerft. Jij neemt een eigen kamer en je doet of je ons niet kent.’

‘Oké. Het klinkt allemaal redelijk genoeg, maar ik verzeker je: ik ga niet in de Trabant. Geen mens krijgt me zo gek dat ik me vrijwillig laat bakken.’

‘Zoet maar,’ suste Arie. ‘Ik offer me wel op. We pakken de koffers van Jan en mij over en wij tuffen

op ons gemak naar Frankfurt. Jij snelt vooruit. Neem een bad, kijk rond.' Hij keek op zijn horloge. 'Met inschrijven, opfrissen en rondkijken is al gauw een uurtje gemoeid. Op een minuut of vijf lopen van het hotel is de grensovergang naar Polen. Gisteren was het daar hartstikke druk en ik zie niet in waarom het vandaag anders zou zijn. Er staat een kiosk in de buurt, waar ze plattegronden verkopen. Ik heb een kaart van de stad, maar we hebben er alle drie een nodig. Schaf zo'n ding aan en hang bij de grens rond. Doe of de rivier de Oder de mooiste is die je ooit hebt gezien. Om half twee, uiterste tijd, zijn wij daar ook. Afgesproken?' 'Dik voor mekaar, dikke. Alles is goed zolang ik maar in een ordentelijke auto kan rijden. Wil je een stel koeken mee of laat je het spul in de Golf?'

Arie sprong overeind of hij was afgevuurd. 'Drinken,' zei hij. 'Ik wil een ruime voorraad drank. Het is nog heter dan gisteren, weet je dat?'

Hotel Stadt Frankfurt lag te blikkeren in de zonnestralen die er schuin langsstreken en die weerkaatsten op de blijkbaar pas gelapte ramen. Arie stond er met de handen in de zij naar te kijken en moest zijn ogen tot spleetjes knijpen tegen het felle licht.

'Fantasieloos,' zei hij. 'Dat hotel is niet meer dan een stenen rechthoek van een verdieping of zes, waarin ze gaten hebben gehakt op de plaatsen waar een raam moest komen.' 'Saai, maar efficiënt,' stelde Jan vast. 'Gewoon kamer naast kamer; allemaal rechttoe, rechtaan. Maar wel gelegen tegenover een riant plein.'

Arie draaide zich om en keek naar het plein, dat verdiept was aangelegd voor een grote kerk. 'Het hotel zal vroeger vooral voor partijbonzen zijn geweest en die hadden graag een beetje ruimte voor hun raam, denk ik. Alles is hier groot en breed. Het hotel, het plein en de Karl Marxstrasse ertussen. Ze hebben bij de aanleg niet op een meter gekeken.'

Jan haalde zijn neus op. 'Dat zie je vaker in stadjes die op echte steden willen lijken. Een stel protserige gebouwen en brede lanen voor het oog, maar als je in de arbeiderswijken komt, dan tref je smalle straten en treurige blokkendozen waar de lappen verf afhangen. Zou dat lage gebouw trouwens bij het hotel horen?'

Arie keek naar een laag bouwsel dat tussen het hotel en de brede Karl Marxstrasse was gebouwd en dat het uitzicht op de laagste etages benam.

'Laten we maar gaan kijken, dan zien we het snel genoeg.' Hij liep naar het lage gebouw en zag dat het een soort restaurant was dat via een overdekte gang met het hotel was verbonden. Veel creativiteit was aan het restaurant niet verspild en dat gold ook voor de lobby. Die was groot, maar precies even gezellig als de wachtkamer van een busstation.

Opschieten deden ze er wel. Een vriendelijke receptioniste schreef nauwkeurig naam en adres uit de paspoorten over en gaf zonder overbodig commentaar de sleutel van een tweepersoonskamer op de vijfde verdieping.

'Kamer vijf,' zei Jan. 'Zou je hier je koffer zelf mee moeten slepen, of word je geacht te wachten tot iemand het ding uit je handen grijpt?'

Arie wees met zijn rode hoofd naar de hoek. 'Zeur niet, joh. Daar is een lift. Pak je koffer en schiet op. Ik heb behoefte aan koud water in mijn nek.'

Kamer 505 was precies wat ze ervan verwachtten: saai, sober en smetteloos schoon.

Arie rilde toen hij het zag. 'Zo zul je ze in andere landen niet snel tegenkomen. In bijna elk land heeft een hotelkamer wel iets eigens. In Frankrijk hebben ze van die dwaze bloemetjesbehangen, in Engeland en Amerika staan grote televisies en liggen er meestal stapels folders, enveloppen en briefpapier, in ons land wemelt het van de houten nachtkastjes en lampen die net niet bij de gordijnen passen, maar hier hebben ze zich beperkt tot de grootst denkbare saaie zuinigheid. Volgens mij hadden ze de kamer het liefst helemaal leeg gelaten.'

'Geen televisie,' zei Jan. 'Een kast voor kleren, een houten bank waar precies één koffer op kan, een spiegel van 20 bij 30 centimeter. We treffen het dat er een bed in staat.'

Arie liep naar het raam. ‘Maar het uitzicht is perfect, dat wel.’ Jan kwam naast hem staan. ‘Is dat de Oder, daar?’

‘Wat dacht je dan, de dorpsgracht? Daar achter ligt Polen. Links is de brug over de rivier, daar is de grensovergang dus. Zou Bob nog binnen zijn?’

‘Doet er niet toe. We treffen hem straks bij de grens. Hou jij nou je kop onder de kraan of neem een douche, dan ga ik naar beneden om een tweede plattegrond op te scharrelen.’ Arie blies zijn wangen bol. ‘Graag, ja. Zouden ze hier geen koeling hebben?’

‘Waarschijnlijk wordt dat centraal geregeld. Het is hier Amerika niet, waar elke kamer een eigen airconditioning heeft. En zo warm is het bovendien niet, je hebt gewoon de zon in je vel. Vijf minuten koud water erover en je staat te rillen.’

Jan liep naar beneden en kocht een plattegrond van de stad plus een lijstje straatnaamwijzigingen. Het bleek dat het gemeentebestuur namen die te veel herinnerden aan de oude, communistische tijd had vervangen door nieuwe, maar die nieuwe namen stonden nog niet op de kaart vermeld. ‘Moet je kijken,’ zei hij toen hij terug in de kamer was, waar Arie hartverscheurend stond te zingen onder de douche die was ondergebracht in wat een grote kast leek. ‘Ze hebben een heel stel straatnamen veranderd. De Bruno Leuscherstrasse heet nu Gustav Adolfstrasse en de Strasse des Roten Oktober heeft plaats moeten maken voor de Johann Eichhornstrasse.’ ‘Hadden ze niet meteen korte namen kunnen bedenken? Gisteren viel me al op dat ze niet houden van het eenvoudige werk. Karl Marxstrasse, Carl Philipp Emanuel Bachstrasse, Wilhelm Pieckstrasse, dat krijg je toch allemaal nou op een briefkaart?’ Jan schoot in de lach. ‘Ik denk dat ze hier gemakshalve de namen wel wat inkorte Pieckstrasse en Bachstrasse is duidelijk genoeg.’

Het geluid van het klaterende water viel weg en even later hoorde Jan voetstappen alsof iemand met zwemvliezen aan over vochtig beton flapte. Arie kwam de kamer in, gehuld in een blauwe handdoek waarboven zijn roze huid babyachtig aandeed. Hij zag eruit als een middelgroot nijlpaard dat in de verkeerde kleur was gespoten. ‘Met Bachstrasse zullen ze toch uit moeten kijken, dunkt me. De oude Bach had een heleboel zonen. Carl Philipp was er één van, maar voor de rest ben ik het met je eens. Marxstrasse is meer dan voldoende.’

Hij hees zich in een schone broek en een vers shirt en ging op de rand van het bed zitten. ‘Heb je iets te eten meegenomen?’ Jan wees achter zich. ‘In je koffer zit genoeg. Heb je het lijstje telefoonnummers bij je?’

‘Wil je vanaf hier gaan bellen?’

Jan trok aan zijn onderlip. ‘Gesprekken lopen via een centrale, denk ik. Misschien kunnen we beter...’ Arie knikte. ‘Het hoofdpstkantoor is hier schuin tegenover. Daar zijn ook telefooncellen. Laten we daar maar naartoe gaan.’ Jan keek op zijn horloge. ‘Meteen dan. We hebben nog net tijd om enig constructief werk te doen voor we Bob op moeten vissen bij de grens.’

Op het ogenblik waarop Jan de deur van een telefooncel beetpakte, kreeg hij een idee. ‘Kunnen we niet beter eerst gewoon het telefoonboek nalopen?’

‘Waarom?’

Jan liet de deur los en keek naar een tram die piepend de Marxstrasse inreed. ‘Nou, je weet hoeveel mensen alleen maar ‘hallo’ of zoiets zeggen als ze opnemen. Zo groot is deze stad niet en als we de nummers die we hebben in het telefoonboek opzoeken, dan weten we in elk geval welke namen erbij horen.’ Arie knikte. ‘Slim.’ zei hij. ‘Doen we. Maar dan wel binnen. Mijn shirt wordt nu alweer vochtig.’

In het postkantoor was het koel en er waren bovendien telefoonboeken in overvloed. Binnen vijf minuten hadden ze twee van de drie nummers gevonden.

‘Hier. Bij het bovenste nummer hoort ene M. Janowsky.’ ‘Klinkt aardig Pools.’

‘Vind je het gek, zo vlak bij Polen. Hij woont aan de Moskauerstrasse.’

Arie gaf een knor. ‘Het onderste nummer is van D. Dörrie, Kliestowerweg.’

‘En het middelste?’

‘Kan ik niet vinden, man. Niet op mijn helft van de pagina’s.’ ‘Evenmin op de mijne,’ gromde Jan. ‘Laten we wisselen en de zaak nog een keer nalopen.’

Ook dat leverde niets op.

‘Het nummer hoeft niet van hier te zijn, natuurlijk.’

‘Het hóéft niet, nee, maar het staat precies tussen twee nummers in die dat wel zijn.’

‘Zegt dat iets?’

Arie wreef langs zijn neus en keek rond met ogen die niets zagen. ‘Niet veel. Je weet hoe het gaat. Je moet ergens naar toe en je weet dat je een paar mensen moet bellen. Je schrijft de nummers op een stuk papier en stopt dat in je zak.’

‘Later leg je het in je auto en als je een sloddervos bent, dan vergeet je het,’ vulde Jan aan. ‘Zo gaat het bij een massa mensen en zo is het ook bij Wolf en Reinie Ebens gegaan.’

‘Omdat ze het kengetal uit het hoofd weten, hebben ze dat er niet bijgeschreven. Betekent dat nu dat deze nummers door hen zo zelden worden gedraaid dat ze ze niet konden onthouden?’ Jan schudde met een beslist gebaar het hoofd. ‘Hoeft niet. Hoeft helemaal niet. Ik heb jarenlang met een papiertje rondgelopen waarop het telefoonnummer stond van Marianne, de huishoudster van mijn vader. Ik ken haar al jaren, maar dat nummer kon ik gewoon niet onthouden. Ik ken het nog steeds niet.’

Arie grinnikte. ‘Mijn vader wist vroeger het nummer van zijn huis nooit. Hij zat altijd op kantoor en als-ie naar huis wilde bellen, dan tierde hij net zolang tot zijn secretaresse het hem kwam brengen.’

‘Goed. De broers Ebens kunnen geen nummers onthouden en ze zijn slordig. Dat verklaart het lijstje dat Bob vond, maar het zegt niets over dit tweede nummer.’

‘Nog een keer controleren?’

‘Ben je mal? Dat doen we anders.’

Jan liep naar buiten en stiefelde rechtstreeks op een telefooncel af. Hij draaide het nummer, terwijl h het papiertje in zijn rechterhand hield. Na elk cijfer zocht hij het volgende op en daardoor zat er een pauze van enkele seconden tussen elk gedraaid cijfer.

Hij hoorde de schijf tinkelend teruglopen na het vierde cijfer en zijn ogen zochten het briefje af ter controle van het laatste. Hij had de schijf net vast toen hij tot zijn verbazing het geluid hoorde van een bel. Direct erna werd er opgenomen.

‘Krankenhaus Lutherstift,’ zei een opgewekte vrouwenstem. Jan legde geschrokken op. ‘Ziekenhuis,’ zei hij. ‘Maar ik had nog maar vier cijfers gedraaid.’

Arie peuterde in een oor, terwijl hij nadenkend naar de hoorn keek alsof die stiekem uit zichzelf een extra cijfer had bijgesmokkeld.

‘Is dat toeval?’

‘Je bedoelt dat een nummer met vier cijfers hier bijna hetzelfde kan zijn als een nummer van vijf cijfers in een andere gemeente? Maar dan kunnen ook die andere nummers fout zijn.’ Arie schudde h hoofd. ‘Onzin. Kolder. Die twee nummers zijn goed. Als we daaraan gaan twijfelen, dan worden we knettergek. Er is iets met dat ziekenhuisnummer, maar het heeft geen zin om ons er nu druk om te maken. Als Wolf en Reinie een kennis of een familielid in dat ziekenhuis hebben liggen, dan vinden we ‘m toch niet. Daar is gewoon geen beginnen aan.’

Jan keek ontevreden. ‘Gek,’ zei hij. ‘Er zal wel een logische verklaring zijn, maar...’ Hij gooide een paar munten in de telefoon.

‘Wat ga je doen?’

‘De andere nummers bellen, gewoon, uit nieuwsgierigheid.’ Met het eerste was hij snel klaar.

Janowsky was niet thuis of vond het te warm om naar de telefoon te lopen. Op het derde nummer werd opgenomen nadat de bel een keer of acht was overgegaan.

- [download Ocean Acidification](#)
- [Flesh Wounds \(Sharp Investigations, Book 3\) pdf, azw \(kindle\), epub](#)
- [read Polyphenols, wine and health : proceedings of the Phytochemical Society of Europe, Bordeaux, France, 14th-16th April, 1999](#)
- [read Minecrafter: The Unofficial Guide to Minecraft & Other Building Games book](#)
- [download Superfoods for Life, Cultured and Fermented Beverages: Heal digestion, Supercharge Your Immunity, Detox Your System - 75 Delicious Recipes pdf, azw \(kindle\)](#)

- <http://pittiger.com/lib/Ocean-Acidification.pdf>
- <http://econtact.webschaefer.com/?books/Flesh-Wounds--Sharp-Investigations--Book-3-.pdf>
- <http://wind-in-herleshausen.de/?freebooks/Polyphenols--wine-and-health---proceedings-of-the-Phytochemical-Society-of-Europe--Bordeaux--France--14th-16>
- <http://flog.co.id/library/The-Quotable-Billionaire--Advice-From-and-For-the-Real--Former--Almost--and-Wanna-Be-Super-Rich.pdf>
- <http://pittiger.com/lib/Tyranny--A-New-Interpretation.pdf>